

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Τελευταία λέξις τῶ κ. Παυλίδη
περὶ Κεραδούντων.

Εὐχαρίστως εἶδομεν ὅτι ὁ εὐλαβεστάτος πρεσβύτερος κ. Παυλίδης μετὰ τὸν ὑψ' ἡμῶν ἐνόμιμον ἐλεγχὸν τῶν αὐτῶ περὶ Κεραδούντος εἰρημένων ἐπανέρχεται εἰς τὸ προσφιλέα αὐτῶ θέμα οὐχὶ ἵνα συζητήσῃ ἢ καινόν τι εἰσενέγκῃ, ἀλλ' ἀπλῶς ἵνα φανῇ ὅτι ἀντελέγχει πως τὰ ἀνέλεγκτα ὁμολογοῦμεν δὲ ὅτι μετὰ τὴν ἡμετέραν ἐποικοδομητικὴν, ὡς νομίζομεν, ἀπάντησιν, ἐπανέρχεται ἀποταξάμενος τῶ παλαιῶ ἀνθρώπῳ καὶ ἀνακαλεῖ εἰλικρινῶς ὡς εὐδυνειδίχτος τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ, ἃς ἐποιήσατο δι' ἄλλους (*Αντωνιάδην, Δήμητραν) οὐχὶ δὲ ἡμᾶς, ὡς λέγει, καίτοι τοῦτο ὄφειλε νὰ πράξῃ πρότερον, γράφων σαφῶς καὶ οὐχὶ ἐπαμφοτερίζων. Ἐπιτηδεῖως νῦν οὐχὶ ὡς ἀπλοῦς ἀνατολίτης παπᾶς (φράσις τοῦ ἰδίου) παρακάμπτει ὅλους τοὺς ἀποκαλυφθέντας ὑψ' ἡμῶν σκοπέλους καὶ οὐδὲν ἀναφέρει περὶ τοῦ ἀνυπάρκτου τῶν ὑπ' αὐτοῦ παρατεθειμένων παραπομπῶν καὶ τῶν ἄλλων παρατηρήσεων, θεωρεῖ δὲ πάντας τοὺς μεγαλομήτους γεωγράφους, Γάλλους, Ἑγγίλους καὶ Γερμανοὺς, ὡς σφαλλομένους. Ἡμεῖς δὲν ἐννοοῦμεν — λέγομεν τοῦτο μετὰ λύπης — νὰ παρακολουθήσωμεν τῇ συζητήσει ταύτη, ἥτις εἰς ἀδιεξίτητον ἀγῶνα προάγει ἡμᾶς καὶ εἰς διόρθωσιν νέων ἀμαρτημάτων τοῦ πρεσβυτέρου κ. Παυλίδου. Οἱ ἀναγνώσται καὶ αἱ ἀδρόταται ἀναγνώστριαι, ἃς ὁ διατριβογράφος ἐπικαλεῖται καὶ χάριν τῶν ὁποίων, φαίνεται, καὶ τὴν χώραν τῶν Κόλχων ἐπιμένει νὰ γράφῃ χώραν τῶν Κολχίδων, ἐνόησαν τὴν σπουδαίαν σημασίαν τῶν ἡμῶν γραφομένων καὶ τῶν πηγῶν, εἰς ἃς βασιζόμεθα. Ὁ εὐλαβεστάτος πρεσβύτερος φαίνεται ἀγνοῶν πληρέστατα τί σημαίνει τὸ Κολχίς (γαῖα, χθών, χώρα) καὶ Κολχίς (γυνή) καὶ ὁ πληθ. Κολχίδες μόνον περὶ γυναικῶν λεγόμενον, τρέχων δὲ οὐδαμῶς προσέχει μὴ βροχθεῖν, μὴ εἰς βόθρον ἀπεπνιγεῖν. Φαίνεται ἀγνοῶν π. χ. τὴν σημασίαν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ παρασάγγοῦ, οὐδὲ δίδει προσοχὴν εἰς τὴν διαφορὰν τῶν μιλίων, γράφει καὶ ἐπιμένει γράφων χιλιόμετρα ἀντὶ νὰ γράφῃ χιλιόμετρα, λανθάνεται περὶ τὴν χρονολογίαν τῆς κτίσεως τῆς Νικοπόλεως, ἀνάγων αὐτὴν εἰς τὸ ἔτος 68 π. Χ., ἥτοι εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς μελλούσης (1) νίκης τοῦ Πομπηίου νικησαντος μόλις τῶ 66, ἥτοι μετὰ δύο ἔτη, ὀνομάζει τὸν Ε' Μιθριδάτην Μέγαν, ἐνῶ οὗτος εἶνε ὁ Εὐεργέτης, ὁ δὲ ζ' εἶνε ὁ Μέγας καὶ Διόνυσος κλ., ἐναλλάττει τοὺς Μιθριδάτας, λαμβάνει τὸν Αἰδαδηνὸν (συγγραφεὰ τῶν ἐσχάτων χρόνων) ὡς πᾶριον μάρμαρον ἐν τῇ ὀρθοσειᾷ καὶ τῇ ὀρθῇ τῶν λέξεων ἐκφορᾷ, παρακάμπτει τὴν περὶ Κεραδούντων συζήτησιν, τὸ δὲ συμπέρασμα πάντων ἐξ ἄμμου σχοινίου πλέκων πειράται νὰ προσδύλῃ τὸ κύρος πάντων τῶν γεωγράφων, Ἑγγίλων, Γάλλων καὶ Γερμανῶν καὶ τῶν περιηγητῶν, καὶ ἀνευρίσκει λάθος τοῦ Kierperτ περὶ Πέργης, παραπέμπων εἰς τὸν χάρτην τῆς Εὐρώπης τῆς σειρᾶς Ζαφειροπούλου,

χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ ἀνελιξῇ καὶ τοὺς τῆς αὐτῆς σειρᾶς χάρτας τοῦ Μακεδονικοῦ καὶ τοῦ Μεσαιωνικοῦ ἐν οἷς ἴσως δὲν θέλει ν' ἀντικατοπτρίσῃ τὰ πρόσωπα τῶν ἀναγνώστων καὶ τῶν ἀδρότατων ἀναγνωστριῶν, ἵνα μὴ τι πάθωσι, φαίνεται. Ἡ Πέργη ὀρθῶς κεῖται. Ταῦτα καὶ μόνον. Ἐγράφομεν τῇ 12/24 Μαρτίου 1893.

Ἐν Ἐπικρῆνῃ τοῦ Βοσπόρου.

Β. Α. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ.

Ἡ ΑΥΓΗ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ.*

Α'.

Ἦρχῃ ἡ φύσις καὶ σιγηλὴ θεωρεῖ τὸ πρὸ αὐτῆς ἐξελισσόμενον πρωτοφανές καὶ ξένον μυστήριον καὶ τὸ ὄμμα αὐτῆς τὸ φωσφόρον, ὁ ἥλιος, θαμβούμενον καὶ οἰονεὶ δακρύνον, ὡχρᾶς ἐπιρρίπτει καὶ ἀσθενεῖς τὰς ἀκτίνες του· καὶ τοῦ δράματός τούτου, ἱεροῦ καθ' ὅσον ἤρωσ αὐτοῦ τυγχάνει ὁ Θεός, ἀνιέρου καθ' ὅσον τὸ ἐκπεπτωκὸς πλάσμα τολμᾷ ἵνα ἐχθρικῶς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιθῇ τὴν βδελυρὰν χεῖρα, τοῦ δράματός τούτου τοῦ θιξικαρδίου ὑπὸ τε τὴν ἐποψίν τῶν ἀμειλικίων βασιάνων ἃς μειλιχίως ὁ ἤρωσ ὑφίσταται, καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς πιστῆς ἐν αὐτῶ ἀπεικονίσεως τῆς εἰς τὸ ἄωτον ἐξικομένης ἀνθρωπίνου διαφορᾶς, τοῦ δράματός, τέλος, τούτου ἄπερ τὸ πρῶτον ἦδη καὶ τὸ ἔσχατον συγχρόνως παρίσταται ἐν τῶ εὐρεῖ τοῦ κόσμου θεάτρῳ, θυμέλην ἐστὶν ἡ κορυφὴ τοῦ λόφου ἐκείνου ἐν ᾧ ἀναπαύεται τὸ τάλαν κρανίου τοῦ πρώτου κατὰ χάριν υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ τῆς ἀνθρωπίνης μυρμηκίᾶς ἐκπεπτωκός προπάτορος.

Ὡ Γολγοθᾶ! μυστηριώδης ἐξοχὴ τῆς γῆς ἐγκρύπτουσα συγχρόνως τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον, τὴν ζωὴν, διότι περικλείεις τὸ λείψανον τοῦ πρώτου λογικοῦ ὄντος ἐν ᾧ αὕτη ἐπὶ γῆς ἐξέδηλώθη καὶ ὅπερ πρώτη ἐπὶ γῆς ἀφετηρία αὐτῆς ἐγένετο, καὶ τὸν θάνατον, διότι περικλείεις αὐτὸ νεκρὸν ὦ Γολγοθᾶ! ἂν αἱ Ἄνδεις τῆς Ἀτλαντίδος αἱ πετρώδεις καὶ αἱ Ἄλπεις τῆς Εὐρώπης αἱ χιονοβριθεῖς, ἂν τοῦ Κρυάσου αἱ ὑψηλόκηρυνοι πέτραι ἐφ' ὧν ὠχμάσθη ποτὲ ἀρρηκτοὶς πέδαις ὁ φιλάνθρωπος λεωργός, οἷονεὶ πρὸς προδιατύπωσιν τῆς ἐπὶ σοῦ ἦδη τελουμένης ὑπερφουοῦς καὶ φιλανθρώπου θυσίας, ἂν τοῦ Ἰμάου, τέλος, αἱ γιγάντειοι καὶ οὐρανομήκεις κορυφαί, ἐφ' ὧν αἰρομένη παραπλανᾶται, χυνοῦται καὶ ἀποκάμνει ἡ ἀσθενὴς ἡμῶν ὄρασις ἀπλαί μόνον ἐξάρσεις τοῦ εὐρθαύστου φλοιοῦ τῆς κχινοσπλάγγου ἡμῶν σφαίρας

*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο γράφην κατὰ παράκλησιν ἡμῶν ὑπὸ τῆς ἐδγενοῦς συνεργατρίας τῆς «Ἐπιθεωρητικῆς» πρόωρισται ὅπως δημοσιευθῇ διὰ τοῦ προτέρου τεύχους. ἀλλὰ καθυστερήσαν δημοσιεύεται σήμερον, ὅτε ἐπίσης ἐπίκαιρον τυγχάνει ὄν, ἅτε τῆς Ἐκκλησίας ἀγούσης τὸ Ἀντίπαρχα. Σ. Σ.

ὑπὸ τῆς πανθοῦς Ἐπιστήμης κηρύσσονται, ἡ σὴ ἔξέχουσα ἄκρα οὐδόλως προέκυψεν ἐκ συνήθους τινὸς τῆς φύσεως ὁρμῆς· ἀλλὰ διὰ σφοδρᾶς πυγμῆς πλήξας τὸν ἐψυγμένον τῆς γῆς φλοιὸν ὁ κατῆρατος δαίμων ὁ ἐν ταῖς ἐγκάτοις τῆς πυριφλεγούσας ἀλλὰ σκοτίας ἀβύσσου ἐνοικῶν, μετ' ἀγρίου καγγασμοῦ, καθ' ἣν ὥραν ἀφίεις τὴν ζοφώδη αὐτοῦ κατοικίαν ἐξήρχειτο ὅπως ὑποδυθῆ τὴν ὑπουλον τῆς ἐχίδνης μορφῆν, ἀνύψωσέ σε αἰφνιδίως καὶ παρασκεύασεν ἐν τοῖ τῆρον τῷ ἀνθρώπῳ ὃν αὐτὸς οὗτος πρὸς θάνατον ὤθησε καὶ σκηνὴν μαρτυρίου τῷ Θεανθρώπῳ, μαρτυρίου ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἡθικοῦ τοῦ ἀνθρώπου θανάτου προκύψαντος. Ὡ Γολγοθᾶ! πῶς ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἢ παντοῦργός δὲν σ' ἐταπεινώσε μὲν ἔγερθέντα, δι' ἐλαφρᾶς ὠθήσεως τοῦ ἄκρου δακτύλου τοῦ εἰς πρόσψαυον μίαν τοὺς ἔχκινεὺς ὠκεανούς ἀνακινῶντος καὶ τὰ ὑπερῷα ὄρη καπνίζοντος; . . . ἀλλ' οὐχί! σέ ἀφῆκε καὶ σέ ἠυλόγησεν εὐδοκήσας ἵνα ἐπὶ σοῦ τελέσῃ τὴν ἀφραστον τοῦ ἐνσαρκωθέντος Λόγου Αὐτοῦ θυσίαν, ἵνα ἐπὶ σοῦ ἐγκαινίσῃ τὸν νέον βίον τῶν θνητῶν Αὐτοῦ τέκνων, ἃ πρὸς ἀθανασίαν κατηύθυνεν. Ὡ τῆς στοργικῆς καὶ ἀνεξερευνητοῦ Θείας Βουλῆς! ὦ τῆς προαιωνίου καὶ ἀτελευτήτου Θείας Ἀγάπης!

Βρίθει ἡσὴ πλήθους μαινομένων θεατῶν ἡ μυστηριώδης θυμέλη τοῦ Γολγοθᾶ καὶ λαμβάνει χώραν ἢ τραγικωτάτη σκηνὴ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀνιέρου δράματος· ὁ Ἰησοῦς ἐπικραμεῖται τοῦ Σταυροῦ καὶ οἱ ἐγγύς ἐσταυρωμένοι λησται ὁ μὲν μετὰ πόνου, ὁ δὲ μετ' εἰρωνίας αὐτὸν ἀτενίζουσιν· Ὑπερθεν ὡσεὶ παμμεγέθης αἰθερίας σημαία ἐφαπλοῦται νεφέλη μελανόσφαιος, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀγγέλων χρυσοῦ καὶ ἡλιοτεύκτος γραφίς ἐγγράσσει διὰ φαεινῶν γραμμῶν: «Θνήσκει ὁ Θεὸς ἐν ἀναβίωσῃ ὁ ἀνθρώπος· σώζει τοὺς φονεῖς τὸ πᾶν ἄναγον θῦμα σφαττόμενον!» Ἀλλ' ἡ μαινομένη πείρα πρὸς τὸ οὐράνιον τοῦτο λάβαρον τυφλώττει παντελῶς· διότι τῆς πλάνης ἢ ζοφώδης ἀχλὺς τὸ ὄμμα αὐτῆς ἐπικαλύπτει, διότι τοῦ ὕλισμου ὁ ἀπηνῆς σιδήρεος ζυγὸς οὐδόλως ἐπιτρέπει αὐτῇ ἵνα πρὸς τὰ ὕψη ἀτενίσῃ! . . . Ὡ τῆς θλιβεραῶν τῶν βροτῶν καταστάσεως!

Ὁ ὄχλος πυκνοῦται, ὁ βόμβος αὐξάνει, ὁ Χριστὸς δι' ἀνηλεῶν ἤλων προσπαλαλεύεται. . . εἰς τοῦ ἱεροῦ αἵματος θρόμβος, λαμπροπόρφυρος ὡς μελιτώδους οἴνου σταγῶν ἐκ τῆς ἀμπέλου τῆς ζωῆς ἐκρέυσασα, σταλάζει ἐπὶ τοῦ ἀχμῶντος ἐδάφους· θύσανος ὠκίμου ταπεινὸς μεμκρῶμένος ἤδη ὑπὸ τοὺς ἀνηλεεῖς τῶν θορυβούτων φρονέων πίδαξ, ἀκροαίως δὲ ἀναβιῶν καὶ αὐτὸς, ἐν ἡ στιγμῇ τὰ ὠχρὰ αὐτοῦ ἀνύλλια ἐλαφρῶς πορφυροῦνται, ἀνύψοι τὰ φύλλα καὶ ἐκχέει τὸ ἡδὺ αὐτοῦ μύρον οἶνοι ἐλέους καὶ εὐγνωμοσύνης ἀγνὸν λίθωνον πρὸς τὸν Χριστὸν, ὅστις σιγᾷ, πᾶσχει, θνήσκει, ὑψοῖ πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ δακρῦν ὄμμα, καί. . . εὐλογεῖ!

Ὡ! πρὸ τῶν εἰκοσιν αὐτῶν, ἐπιθυμῶ, αἰώνων, μία λευκὴ περιστέρα ἐγὼ νὰ ἦμην μόνον. . . ταχεῖα νὰ πετῶ καθὼς τὸ πνεῦμα τῶν ἀέρων· κ' εἰς τὸν Σταυρὸν ὅτ' ἔθνησκες, Χριστέ μου, ὑποφέρων, εἰς μίαν πτῆσίν μου γοργὴν νὰ εὑρεθῶ ἐγγύς Σου, νὰ ἄρω τὰς ἀκάνθας Σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς Σου, κ' ἐκ τοῦ λειμῶνος Ζαβουλὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ἀπὸ πετάλων τῆς ροδῆς, ἀπὸ πετάλων κρίνου, ἀντὶ τοῦ ὄξους, τῆς χολῆς, ἐπὶ τοῦ στόματός Σου νὰ φέρω μὲ τὸ ράμφος μου μίαν σταγόνα δρόσου! ἴσως μικρὸν ἢ ἀληθῶν ἔπαυεν ἢ ὄριμια κ' ἴσως τὸ χεῖλος Σου, Χριστέ, τὸ τρέμον ἐμειδία. . .

—Ἄφες αὐτοῖς! ἄφες αὐτοῖς, οὐκ οἶδασι τί πράττουσι καὶ τὸν Σωτῆρά των Χριστὸν μετὰ ληστῶν σπαράττουσι!

Ἄφες αὐτοῖς! . . . παρέλυσεν ἡ γλῶσσα ἢ στομύλη ἥτις καθίστα οὐρανὸν τὴν γῆν ὅταν ὠμίλει.

Τετέλεσται! . . . ἐσδέσθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ Του πλέον ὅσθεν κατνυγάζετο φῶς ἀγνωστον καὶ νέον! . . . ναί, ἦν τὸ βλέμμα των ἀκτίς . . . ἀκτίς ἀθανασίας καὶ ὡς σπινθῆρας ἔσπειρεν ἐλπίδας ἀσπασίας.

Τετέλεσται! σαλεύεται ἡ γῆ ἐκ θεμελίου καὶ σβέννυται ὁ ἥλιος πρὸ θνήσκοντος Ἡλίου· κ' ἐν ᾧ σεισμὸς πρωτοφανῆς τὸ πᾶν δονεῖ κ' ἐκπλήσσει τὸ κύμα ἐν τῇ κοίτῃ του ταράσεται καὶ φρίσσει.

Πιτυοκάμπτης ἄνεμος βοᾷ φωνῇ ἄγρια: «κτείνει τὸ πλάσμα τὸν Θεόν! ὦ μοῖρα ἀπαιδία!» καὶ τῶν ἀέρων τὴν βοὴν ὠχρὸς καὶ τρέμων ὅλος τοῦ οὐρανοῦ ὁ σιγνλὸς ἐπαναλέγει θόλος! . . .

Νεκροὶ! πρὸς τί ἐξήλθετε ὠχροί, σαβανωμένοι; ποῖον λοιπὸν μυστήριον ἐξ Ἄδου σᾶς διώκει; —Φῶς ἱλαρόν, φῶς ἀγνωστον εἰς Ἄδην καταβαίνει ὅπου τὸ πένθος ἕως νῦν κ' ἢ συμφορὰ κατόκει! . . .

—Πῶς εἰς τὸν τάφον εἰσχωρεῖ ἀκτίς ἀθανασίας; Ζωὴ καὶ θάνατος ἐκεῖ πῶς συναντῶνται ἤδη, καὶ πῶς ἡ ἄκρα Ἀρετὴ μετὰ τῆς ἀμαρτίας; . . . —Τρέμει τὸ χεῖλος ἂν εἰπῆ, ὁ ὀφθαλμὸς ἂν ἴδῃ! . . .

Καὶ μετὰ τὸν γενικὸν τοῦτον τοῦ παντός κλονισμὸν, μετὰ τὴν μυστηριώδη καὶ κρτερόβροντον ταύτην ἔκφανσιν δι' ἧς ἀφρονος φύσις ἐλέγχει τοὺς μέρους θεοκτόνους, ἕκαστος τούτων ὠχρὸς καὶ τρέμων, σιγῶν καὶ κεκυρῶς ἀπέρχεται, κρυφίως ἤδη μεταμελούμενος ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ ἀπιστίᾳ, ἀλλ' οὐχ' ἤπτον, τηρῶν τὴν διαβολικὴν ἀμφιβολίαν ἐντὸς τοῦ ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ βόθρου, ὅστις καρδίᾳ καλεῖται μόνον συνθηματικῶς. Ναί! ἀπέρχεται ὁ ὄχλος ἵνα ἴδῃ ἐτέραν τραγικὴν σκηνὴν, φρικώδη ὅλως ταύτην καὶ μηδόλως τοῦ ἱεροῦ μετέχουσιν· ἰδοὺ ἐκεῖ πόρρω ἐν τῷ δάσει, ἐπὶ τῶν κορυφῶν δύο παλαιφύτων κυπαρίσσω, ἱδρυται ἀγχρόνη ἐφ' ἧς αἰωρεῖται ὁ ἀργυρολάτρις προδότης, τὸ τέκνον τῆς ἀμαρτίας, τῆς εἰκουμένης τὸ φόβητρον! . . . Καὶ ὁ πρῶτος ἀτενίσας αὐτὸν ἰλιγγίᾳ ὁ τῆλας καὶ διὰ τῶν χειρῶν καλύπτει τὸ ὠχρὸν αὐτοῦ πρόσωπον! . . .

B'.

Ἡ μία τῶν Σαββάτων ὑποφώσκει νῦν
προσμειδιᾷ ὑψόθεν ὁ Θεὸς γλυκῆ,
καὶ ἐπὶ τοῦ αἰθέρος τὸ μεδίαιμα,
χεόμενον ἐν εἶδει θείου λυκαυγούς,
σκορπίζει Παραδείσου ἀπαυγάσματα
κ' ἐπιχρυσῶσι τοὺς ὄγκους τῶν λευκῶν νεφῶν
κ' ἐνῶ λεπτῶς ἐκεῖνα ροδοβάφονται,
νομίζεις ὅτι θείου αἵματος σταγῶν
ἐκ τῆς πλευρᾶς χυθεῖσα τοῦ Μονογενοῦς
κ' εἰς οὐρανοὺς ἀρθεῖσα, ταῦτα πορφυροῖ.
Ὡ σὺ, αὐγὴ γλυκεῖα, χάσμα τῆς ψυχῆς,
χρυσῆ εἰκῶν τοῦ θείου μεδιαιμάτος,
χρυσῆ εἰκῶν μελλούσης ἀναστάσεως!
Χαῖρε, στιγμὴ ἁγία καὶ εὐλογητὴ
ὅτι ἐν σοὶ ἡ Χάρις ἐπανέτειλεν.

— Ποῦ ὁ Χριστὸς, ὃν εὐσεβεῖς χεῖρες ἐν τῷ μαρ-
μαρίνῳ ταφείῳ κατέθηκαν; ποῦ ὁ Βασιλεὺς τῆς δό-
ξης ὁ ἀκάνθη στεφθεῖς, ποῦ ὁ Ἀρχιερεὺς ὁ τὸ Σταυ-
ρὸν Αὐτοῦ ἄρας ἐπ' ὤμων; μὴ ἔκλεψαν οἱ ἄπιστοι
τὸ σῶμα Αὐτοῦ! . . . ὦ, φρίττω ἐπὶ τῇ ιδέῃ ὅτι
εὔρηται ἤδη εἰς χεῖρας ἀνόμων! . . . Ταῦτα λαλοῦ-
σιν ἑλλήλαϊς ὠχραῖ, ἔντρομοι, λυσίκομοι αἱ παρὰ τὸν
κενὸν τάφον ἰστάμενοι Μυροφόροι γυναῖκες καὶ τὸ
εὐσεβὲς αὐτῶν ὄμμα ἀποδειλιᾷ ἵνα βυθισθῇ ἐκ νέου
ἐν τῷ τάφῳ μὴ ἐντελῶς βεβαιωθῇ περὶ τῆς κενότη-
τος αὐτοῦ! . . .

Ἄλλ' ἰδοὺ αἴφνης σείεται ἡ γῆ καὶ ἡ ἐγγὺς προ-
κλίνουσα ἰτέα ραντίζει τὴν λαμπερὰν αὐτῆς δρόσον·
φῶς θεῖον καταλύμπει τὰ βᾶθη τοῦ μνημείου καὶ
χρυσόπτερος ἄγγελος, τὸ χεῖλος αὐτοῦ ἔλαφρῶ ποδι
θίγων ψάλλει αὐταῖς;

Τὸν Ζῶντα τί ζητεῖτε μετὰ τῶν νεκρῶν;
τὰ σπάργανα ὁρᾶτε τὰ ἐντάφια·
δράμετε καὶ τῷ κόσμῳ προκηρύξατε:
«Θεὸς Υἱὸς ἠγέρθη τοῦ Θεοῦ Πατρὸς
τὸν θάνατον νεκρόσας τῶν ψυχῶν ἡμῶν!»

Ὡ θεῖα στιγμὴ! ὦ ὑπερφύης ὀπτασία! ὦ οὐρα-
νία ἀγαλλίασις!.. ἄλλ' ἔτι θαμβούμεναι, ἀποροῦσαι,
καταννυσόμεναι καὶ πρηνεῖς πρὸ τοῦ ὄραματος, διε-
ρωτῶσιν ἑλλήλαϊς διὰ τοῦ βλέμματός μὴ εἶνε ὄναρ
ἀπατηλόν, τοῦ εὐσεβοῦς των πόθου κήμα;

Ἄλλ' οὐχί! τοῦ ἀγγέλου ἡ λαμπυρίζουσα πτέρυξ,
ἐλαφρῶς πάλλουσα, προχέει ζεῖδωρον αὔραν θωπεύου-
σαν τὰ ἀγνά αὐτῶν μέτωπα καὶ ζωογονοῦσαν τὰ τα-
πεινά τοῦ λειμῶνος ἀνθύλλια . . . καὶ αἱ γλυκεῖαι
ψάλλτριαι τῆς αὐγῆς καὶ τοῦ ἔαρος, αἱ ἀηδόνες, ἀφεί-
σαι τὰ παχέα τῶν δασῶν των φυλλώματα, περιίπταν-
ται ἐν σμῆνι περὶ τὸν ζωήρρον τῶν ἀρωμα-
λιθάνου ἀποπνέοντα, καὶ ἐπαναλαμβάνουσιν, ὡς μυ-
ρίαι καλλιφῶνοι ἠχῶ, ἐν τῇ μελιχρᾷ αὐτῶν ἐωθινῇ
ᾠδῇ, τὰς λέξεις τοῦ ἀγγέλου.

Οὐχί, δὲν εἶναι ὄναρ ἀπατηλόν, εὐσεβεῖς Μυροφό-
ροι! εἶναι ὑπάτη ἀλήθεια. . . ἄλλως ἢ φύσις οὐδε-
μίαν θά ἐνέφκινε χαρὰν, οὐδέ θά ἀπήχει τὸ θεῖον ἄγ-
γελμα διὰ τοῦ ἀψευδοῦς τῶν πτηνῶν στόματος.

Καὶ ἰδοὺ, τὸ ὄμμα ὑψοῦσαι, θεωροῦσι μορφήν ἐτέ-
ραν, μορφήν ἁγίαν, οἶονεῖ ἐκ φωτός καὶ ἀέρος πλα-
σθεῖσαν, ἣν περιβάλλει ἱερὸς σέλαος στέφανος· ἐν ᾧ
τὰ χιονώδη αὐτῆς κράσπεδα σείει ἡ αὔρα ἐλαφρῶς,
εἰκάζει λευκῇ αἰθερίᾳ νεφέλῃ ἐκ θαύματος λαβούσῃ
ἀνθρώπου σχῆμα, ὅπερ πρὸς αὐτὰς ἀψόφως χωρεῖ. . .
ἡ χεὶρ ἡ τεταμένη καὶ εὐλογοῦσα φέρει τύπον ἡλου!..
ὦ, εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς! Πίπτουσιν
ἐκ νέου πρηνεῖς πρὸ Αὐτοῦ αἱ Μυροφόροι ὧν θεοῦται
ἡ ψυχὴ δεχομένη τῆς λαλιᾶς Του τὸν ἄφραστον ἦχον,
ὁ ἥλιος φαειρὸς ἐπὶ τοῦ αἰθέρος ἀνυψούμενος, παρί-
στησι μυστικῶς τῆς πεπτωκυῖας ἀνθρωπότητος τὴν
ἀνέγερσιν καὶ δι' ἀπείρων βραίνει ἀδαμάντων φωτός
τὴν θεῖαν σκηνὴν τῆς στιγμῆς ἐκείνης, τὰ δένδρα
κλίνοντα ὑπὸ τὰ πνεύματα εὐλαβῶς προσκυνοῦσι καὶ
αἱ ἀηδόνες διαλαλοῦσιν ἔτι ἀρμονικῶς τὴν χαρμόσυ-
νον τοῦ ἀγγέλου ᾠδὴν!

«Χαῖρε ἡ γῆ! ἀνέτειλεν ὁ ἥλιός σου πάλιν·
χαῖρε ἡ γῆ τῆς συμφορᾶς τὸ κράτος κατελύθη·
ὦ ἀνθρωπότης! ἡ Ἐδὲμ σ' ἀνοίγει τὴν ἀγκάλαν,
ὦ ἀνθρωπότης! θάρρησον καὶ πιστεύσον καὶ ζῆθι!»

Καὶ τώρα ὅτε εἰκοσι διέδρουσαν αἰῶνες
θνητὲ ἀθάνατε! αὐγὴ ὀπότεν ἀνατέλλῃ,
καὶ ψάλλουν αἱ καλλιφῶνοι τοῦ δάσους ἀηδόνες,
τῷ Ἀναστάντι ἐν αὐγῇ λατρείας ψάλλουν μέλν.

Θνητὲ ἀθάνατε! καὶ σὺ εἰς πάντα τὸν αἰῶνα,
ὀπότεν λάμπῃ ἡ αὐγὴ καὶ μεδιᾷ ἡ φύσις,
ὁμοῦ μὲ τὴν καλλιφῶνον τοῦ δάσους ἀηδὸνα,
τὸν Ἀναστάντα ἐν αὐγῇ ἀνάμελσον ἐπίσης!

Καὶ ἀτενίζων σήμερον τοὺς γαλανοὺς αἰθέρας
ὀπότεν σοὶ προσμειδιᾷ χρυσῆ Ἀθανασία,
διὰ φωνῆς ἀνάμελσον ἀκόμη γλυκυτέρας·
Ἀθανασίας εἶν' αὐγὴ τοῦ Πάσχα ἡ πρωτῆ.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΑΤΟΥ.

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΠΑΜΟΣ.*

III.

— Ἦκουσα κρότον τὴν νύκτα αὐτὴν εἰς τὸ δω-
μάτιόν σου καὶ ἦλθον νὰ ἰδῶ τί ἔχεις.

— Δὲν ἐκοιμήθην ἠσυχῶς.

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤνοιγες τὴν θύραν τοῦ δωμα-
τίου σου.

— Εἶχα κλείσει τὸ παράθυρον.

— Διατί δὲν ἐκοιμήθης καλῶς;

— Ἦξεύρει κανεὶς ποτὲ διατί δὲν δύναται νὰ κοι-
μηθῇ καλῶς;

— Μήπως σὲ ταράσσει ἡ ἀπόφασις τοῦ πα-
τρός σου;

— Ὅχι δὲ, δὲν μὲ ταράττει.

— Ἐμὲ ὅμως μὲ ταράσσει, καὶ πολὺ μάλιστα.

* Ἰδε ἀριθ. 22 σελ. 429—431.